

Arrest

nr. 307 536 van 30 mei 2024
in de zaak RvV X VIII

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 11 oktober 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 september 2023 tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 maart 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 april 2024.

Gezien de aanvullende nota van de verwerende partij van 15 april 2024, ingediend overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van voormelde wet.

Gezien de aanvullende nota van de verzoekende partij van 17 april 2024, ingediend overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van voormelde wet.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. BOHLALA, loco advocaat C. DESENFANS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, [W.Z.], verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten, etnisch Pashtoun te zijn en het soennitische geloof te belijden. U werd bij benadering geboren op 25 mei 2003 in het dorp Hassankhel in het district Ahmadvhel in de Afghaanse provincie Paktia. Daar groeide u samen met uw twee broers en twee zussen op bij uw ouders. Ongeveer vier jaar voor uw vertrek kwam uw vader als toevallig burger-slachtoffer om het leven tijdens gevechten tussen de voormalige overheid en de taliban in de regio. Hierna werd u als oudste zoon gezinshoofd en uw gezin bleef in Hassankhel wonen, met ondersteuning van uw oom langs moederszijde. U ging er naar school en volgde er tevens les in de plaatselijke madrassa.

Deze lokale madrassa in Hassankhel, een dorp dat in feite al lange tijd onder controle stond van de taliban, had banden met de taliban. Regelmatig kwamen er talibanstrijders over de vloer om te preken over de jihad. Daarbij werd het kinderen vanaf een bepaalde leeftijd verboden om nog naar de reguliere school te gaan en werden veel leerlingen na hun religieuze studies gedwongen om zich bij de taliban aan te sluiten. Daarnaast werden veel leerlingen verplicht om verdere religieuze studies te gaan volgen in talibanmadrassa's in Pakistan. Aan het einde van het 4de studiejaar werd u voor het eerst persoonlijk door de taliban benaderd met de boodschap dat u binnenkort in een madrassa in het buitenland zou moeten gaan studeren. U reageerde weigerachtig en stelde dat uw familie dit niet toeliet, alsook dat u als gezinshoofd thuis diende te blijven. Hierop repliceerde de taliban dat u eigenlijk geen keuze had en dat hun wensen wel degelijk zouden gaan gebeuren. Toen u weer thuiskwam vertelde u wat de taliban u had gezegd. Ook uw familie reageerde afwijzend en gaf te kennen dat van een verhuis naar Pakistan wat u betreft geen sprake kon zijn. Vijf dagen later werd u opgeroepen om mee te helpen bij het verzamelen van donaties voor de madrassa. Eenmaal aangekomen had u al snel door dat u in een valstrik was gelokt door de taliban. U werd meteen ingerekend en meegenomen naar Pakistan. Daar werd u ondergebracht in een volledig door de taliban gerunde madrassa. U kreeg er religieuze lessen en diende er preken over de jihad te aanhoren. Daarbij werd reeds duidelijk gemaakt dat u en de andere leerlingen binnenkort concrete trainingen zouden gaan krijgen om deel te nemen aan de strijd. U bracht er uw tijd tegen uw zin door, het enige wat u eigenlijk wilde was terug naar huis gaan.

Na ongeveer veertig dagen brak er een verlofperiode aan in het kader van het offerfeest. Sommige studenten kregen de kans om terug te keren naar Afghanistan en er hun familieleden te bezoeken. U wilde dit natuurlijk ook, maar voor u werd er beslist dat u in de madrassa moest blijven. Uw verzuchtingen bereikten uiteindelijk de talibanleider, de sjeik die de madrassa onder controle had. Hij liet u bij hem komen en vroeg u wat er precies aan de hand was. U legde uit dat u eigenlijk helemaal niet naar deze madrassa wilde komen, maar gedwongen naar daar was gebracht. U voegde toe dat u eigenlijk liefst gewoon uw moeder wilde zien. De talibanleider liet daarop uw verhaal bevestigen door de talibanstrijders, uw dorpsgenoten, die u tot in Pakistan hadden gebracht. Zij beaamden dat zij u tegen uw wil hadden meegenomen. Vervolgens gaf de sjeik u de toestemming om terug te keren naar uw dorp en uw familie, op voorwaarde dat u na tien dagen weer zou terugkeren en opnieuw de taliban in Pakistan zou vervoegen. U ging akkoord en beloofde dat u na de afgesproken termijn zou terugkeren. De andere talibs werden gevraagd om voor u garant te staan. Hierna keerde u terug naar uw dorp, waar uw familie al in de veronderstelling leefde dat u niet uit eigen beweging met de taliban was vertrokken. U bracht hen op de hoogte van uw belofte om terug te keren, maar uw familie gaf te kennen dat een terugkeer naar de taliban geen optie was. Ook voor uzelf nam u de beslissing dat u nooit meer naar de taliban zou teruggaan. Tijdens uw afwezigheid was uw moeder bovendien erg ziek geworden. Na uw terugkeer nam u uw taak als gezinshoofd weer op en stond u in voor haar verzorging. Tien dagen later, op de dag waarop u werd verondersteld dat u zich opnieuw bij de taliban zou aanmelden, trok u naar een ander district om daar medicatie te halen voor uw moeder. Op de terugweg kreeg u telefoon van uw oom langs moederszijde. Hij vertelde u dat de taliban bij uw woning was langsgelkomen om u te arresteren en mee te nemen. Daarop maande uw oom u aan om niet meer naar huis terug te keren. Vervolgens spraken jullie af om elkaar te ontmoeten aan een plek aan de hoofdweg wat verderop. Uw oom maakte hierop duidelijk dat indien u Afghanistan niet zou verlaten, de taliban u zou vermoorden. U overhandigde de medicatie voor uw moeder en uw reis naar Europa werd meteen in orde gebracht.

Diezelfde dag, in de 6de maand van het jaar 1397 (ongeveer augustus 2018), verliet u Afghanistan en reisde u via Pakistan, Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Bosnië, Kroatië, Slovenië, Italië en Frankrijk naar België. In totaal was u iets minder dan twee jaar onderweg. Vervolgens deed u op 24 juli 2020 als niet-begeleide minderjarige vreemdeling een verzoek om internationale bescherming in België.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u te zullen worden gedood door de taliban.

Ter ondersteuning van uw verzoek legde u de volgende documenten neer: uw taskara en twee lidkaarten van de madrassa's die u bezocht.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofdte, als voormalig niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van de behandeling van uw verzoek door de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd er u een voogd toegewezen die u heeft bijgestaan in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van uw advocaat die in de mogelijkheid verkeerde om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kan voldoen aan uw verplichtingen.

Na het persoonlijk onderhoud door het Commissariaat-generaal (CGVS) wordt vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

Uit het persoonlijk onderhoud komt concreet naar voren dat u vreest te zullen worden gedood door de taliban, nadat u door de groepering zou zijn gedwongen om religieuze lessen te volgen in een talibanmadrassa in Pakistan en uw belofte om terug te keren na een zogezegd uitzonderlijk toegestaan verlof zou hebben verbroken (CGVS, p. 31). Er dient echter te worden vastgesteld dat het geheel aan uw verklaringen wordt gekenmerkt door een bijzonder weinig aannemelijk karakter, alsook blijken uw opeenvolgende verklaringen geheel tegenstrijdig te zijn, waardoor er geen geloof kan worden gehecht aan het door u naar voren geschoven asielrelaas en de vrees die u hieruit puurt.

Om te beginnen dient te worden aangestipt dat uw achtereenvolgende verklaringen tijdens de asielprocedure uiterst tegenstrijdig blijken te zijn. Er dient immers te worden vastgesteld dat u in het kader van uw persoonlijk onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) werkelijk een heel ander asielrelaas naar voren hebt geschoven. De verklaringen die u daar hebt aangebracht omtrent de zogenaamde problemen die u in uw land van herkomst zou hebben ervaren, de vermeende elementen die u ertoe zouden hebben gebracht om Afghanistan te ontvluchten, de zogezegde redenen waardoor het voor u onmogelijk zou zijn om naar uw land terug te keren en in wezen uw gehele vermeende vrees voor vervolging, blijken volslagen verschillend met hetgeen u tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS uit de doeken hebt gedaan. Bij de DVZ beweerde u dat de taliban u zou hebben willen doden nadat de groepering u ervan zou hebben beschuldigd een spion te zijn die informatie zou hebben doorgegeven aan de vroegere autoriteiten, hetgeen tot een groot gevecht zou hebben geleid dat talibanlevens zou hebben gekost (zie Vragenlijst CGVS bij DVZ, Vraag 5). Vervolgens zou de taliban naar u op zoek zijn gekomen met het oogmerk om u te treffen. Daartegenover brengt u tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS naar voren dat u het slachtoffer zou zijn geworden van wat in wezen een gedwongen rekrutering door de taliban zou zijn en dat de groepering u zou hebben verplicht om lessen te volgen in een van hun madrassa's in Pakistan. De taliban zou het vervolgens op u hebben gemunt nadat u uw verbintenis om na een zogezegde verlofperiode in uw dorp terug te keren naar de taliban zou hebben geschonden (CGVS, p. 4-5). Het gaat duidelijk om een volstrekt verschillend verhaal. Daarbij geeft u te kennen dat de verklaringen die u bij de DVZ hebt afgelegd, volstreekte leugens betreffen die u volledig zou hebben verzonnen (CGVS, p. 4, p. 6). De uitleg die u ter verschoning naar voren brengt, met name dat u als minderjarige slecht zou zijn geadviseerd en uit angst en op aanraden van anderen een ander verhaal zou hebben verzonnen, kan niet als dienstig worden beschouwd. Dermate uiteenlopende verklaringen omtrent werkelijk de kern van uw asielrelaas, de rechtstreekse aanleiding voor uw vertrek uit Afghanistan en de gebeurtenissen waaruit u een vrees voor vervolging puurt, doen onherroepelijk afbreuk aan uw geloofwaardigheid. Van een verzoeker om internationale bescherming, ook als die op dat moment minderjarig is, kan worden verwacht dat hij doorheen zijn asielprocedure aannemelijke, consistente en coherente verklaringen aflegt, in casu quod non. Bovenstaande fundamentele tegenstrijdigheden omtrent de kern van uw asielrelaas, het gaat om werkelijk uiterst uiteenlopende verklaringen, verhinderen het CGVS in wezen alreeds van in den beginne om verder nog enig geloof te hechten aan de door u voorgehouden problemen en voorgewende vrees.

Daarenboven kunnen ook de zogenaamde problemen die u tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS naar voren brengt, en waarop u uw vrees bij terugkeer baseert, op geen enkele manier overtuigen. Wat

betreft uw beweringen als zou u Afghanistan zou hebben verlaten uit een vrees voor aansluiting bij de taliban en dat u omwille hiervan een vrees voor vervolging zou dienen te koesteren in geval van terugkeer, dient er vooreerst op gewezen te worden dat uit de beschikbare informatie (EASO Recruitment by armed groups beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf, het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf en de EUAA Country Guidance van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistanjanuary-2023>) blijkt dat de taliban zelden gebruik maakt van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door jou wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikt de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Zo ook in uw regio, waar de taliban al langere tijd stevig voet aan de grond had en kon rekenen op sympathie van de burgers en mensen uit eigen beweging de groepering vervoegden (CGVS, p. 18, p. 21). Dat een dergelijke rekrutering zoals u beschrijft in wezen zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. U slaagt er bovendien niet in in concreto aannemelijk te maken dat uw persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban. Uit uw verklaringen blijkt niet dat er ten aanzien van u een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen teneinde u bij de taliban te laten aansluiten. Er kan dan ook worden verwacht dat u in concreto aantoont waarom de taliban dermate veel moeite zou doen om u in het bijzonder bij de groepering te halen, doch blijft u hier in gebreke.

Uw verklaringen omtrent de zogenaamde verplichte aansluiting bij de taliban, de zogenaamde verplichting om in een talibanmadrassa in het buitenland te gaan studeren en de zogenaamde verplichting om in een later stadium jihad te voeren stemmen dus in wezen niet overeen met objectieve informatie waaruit blijkt dat gedwongen rekrutering amper voorkomt bij de taliban. Daarenboven komen uit uw verklaringen hieromtrent nog eigenaardigheden naar voren, waardoor de geloofwaardigheid van uw beweringen verder wordt gerelativeerd. Zo is het zogenaamde gegeven dat u jarenlang naar een dergelijke madrassa, op de manier waarop u deze beschrijft, zou zijn gegaan alreeds op zijn minst opmerkelijk te noemen. Doorheen het persoonlijk onderhoud laat u immers regelmatig uitschijnen dat u zich niet zou kunnen vinden in de ideeën die de taliban uitdraagt, dat u nooit zou hebben overwogen om u bij de taliban aan te sluiten en dat ook uw familie tegen deze groepering zou zijn gekant (CGVS, p. 12, p. 20, p. 26). Bijgevolg mag het toch enigszins merkwaardig heten dat uw familie u dan gedurende al die tijd religieuze lessen zou hebben laten volgen in een madrassa die alom bekend zou hebben gestaan om haar banden met de taliban. Het zou immers openlijk geweten zijn geweest dat de lesgevers bij de taliban hoorden. De taliban zou er al van in het begin regelmatig over de vloer zijn gekomen om er te komen preken over de jihad en de verplichting om mee te vechten in hun strijd (CGVS, p. 11, p. 20). Uw familie bleek van deze zogenaamde praktijken, die hoegenaamd net de reden zouden vormen voor hun afkeer ten aanzien van de taliban, zonder meer op de hoogte. Het lokt dus enige verbazing uit dat zij u alsnog zouden hebben aangemoedigd om net in een dergelijke madrassa uw religieuze opleiding te laten volgen, des te meer daar er geen sprake zou zijn geweest van een verplichting en dat de lessen aan de madrassa volledig volgens eigen keuze zouden kunnen worden gevolgd (CGVS, p. 9). Hoewel de taliban zich wel lastig zou hebben gedragen ten opzichte van personen die hun kinderen niet naar de madrassa stuurden, zouden haar leden nooit kinderen hebben verplicht om zich in die madrassa in te schrijven en er waren genoeg dorpelingen die er niet naartoe gingen (CGVS, p. 10-11). Uw uitleg, namelijk dat religieuze studies belangrijk zijn en dat de lessen in de madrassa bovendien gratis werden aangeboden, kan in deze moeilijk als dienstig worden beschouwd. Indien er in uw madrassa werkelijk sprake zou zijn geweest van een zogezegd openlijk heulen met de taliban, waarbij tevens duidelijk zou zijn geweest dat er onguere praktijken aangaande de inschakeling van leerlingen bij de taliban aan te pas zouden zijn gekomen, kan het alreeds moeilijk als aannemelijk worden beschouwd dat uw familie u zonder meer aan deze madrassa zou hebben laten studeren. Evenmin aannemelijk is het zogenaamde feit dat uw familieleden, met de kennis wat betreft de zogenaamde talibanaanwezigheid waarover ze zouden hebben beschikt, niet meer zouden hebben ondernomen om u te behoeden voor de ideeën waaraan u in de madrassa zou zijn blootgesteld en zich enkel zouden hebben beperkt tot het advies om hier niet naar te luisteren (CGVS, p. 12). Uw verklaringen worden reeds van bij aanvang gekenmerkt door onaannemelijkheid.

Bovendien oogt de door de verdere u geschetste gang van zaken wat betreft de problemen die u vervolgens zou hebben meegemaakt, bepaald niet aannemelijk. Net zoals het, zoals hierboven reeds aangekaart, alreeds behoorlijk de wenkbrouwen doet fronsen dat u ondanks de persoonlijke opvattingen van uw familie zonder meer jarenlang naar een zogezegd door de taliban doordrongen madrassa zou zijn gegaan, mag het tevens verbazing heten dat u en uw gezin zowaar geen enkele vorm van voorzorgen zouden hebben genomen in het licht van het zogezegd heersende beleid dat de taliban in uw madrassa zou hebben gevoerd. U verklaart dat het in uw omgeving algemeen en openbaar zou zijn geweten dat leerlingen uit uw madrassa

eenmaal ze een bepaald niveau hadden bereikt hetzij zouden worden gedwongen om deel te nemen aan de jihad, hetzij zouden worden verplicht om nog verdere religieuze studies te volgen in een volledig door de taliban gecontroleerde madrassa in Pakistan (CGVS, p. 21, p. 22). U zou zonder meer hebben geweten dat dit gaande zou zijn geweest, uw familieleden – die dus niet bepaald talibansympathieën zouden hebben gekoesterd en u alreeds in het verleden zouden hebben duidelijk gemaakt dat u nooit met de taliban zou mogen meewerken – zou hiervan eveneens op de hoogte zijn geweest. Bijgevolg dienen er uitgelezen twijfels te worden geplaatst bij uw beweringen als zou er binnen uw gezin werkelijk nooit zijn besproken wat jullie zouden ondernemen wanneer u op termijn onvermijdelijk een dergelijke behandeling door de taliban te beurt zou vallen (CGVS, p. 22-23). Nooit zouden jullie hebben nagedacht over een te volgen strategie indien de taliban u zou benaderen. Dat u en uw familieleden daarbij nooit zouden hebben verwacht dat u in het bijzonder weleens met de taliban te maken zou krijgen, hoewel zowaar alle leerlingen van uw madrassa dit zouden hebben meegemaakt, kan geheel niet overtuigen. Ook nadat u in de madrassa het vierde niveau zou hebben bereikt, het moment waarop jongens zagezegd verplicht naar Pakistan werden gestuurd, en u dus zou hebben geweten wat er u te wachten zou hebben gestaan, zou er bij jullie nooit zijn nagedacht over een plan wat u betreft. Uw bijkomende uitleg, met name dat u en uw familieleden zouden hebben verondersteld dat een simpele weigering voor de taliban wel zonder meer zou hebben volstaan en de kous daarmee wel af zou zijn geweest, is bezwaarlijk overtuigend te noemen. Deze onaannemelijkheid springt des te meer in het oog, gezien u eerder nog verklaarde dat de taliban met harde hand de controle in uw regio zou hebben gehandhaafd en meedogenloos zou hebben opgetreden tegen overtreders (CGVS, p. 18-19). Dat u vervolgens na een eerste vermeende benadering door de taliban, waarbij leden van de groepering na uw zagezegde weigering alreeds zouden hebben duidelijk gemaakt dat u niet de keuze zou worden gelaten, alsnog geen enkele vorm van voorzorgsmaatregelen zou hebben genomen, werkt verdere verbazing op (CGVS, p. 23).

Overigens komt het als enigszins eigenaardig naar voren dat u slechts luttele dagen na voor het eerst door de taliban te zijn aangemaand om verder te gaan studeren in Pakistan, waarbij dus zou zijn verduidelijkt dat het wel degelijk een verplichting zou vormen, als het ware met open ogen in een valstrik vanwege de taliban zou zijn gewandeld (CGVS, p. 24). Dat u, in het licht van alle zogenaamde voorgaande gebeurtenissen en zagezegd wetende dat de taliban weigeraars zou hebben gearresteerd en meegenomen, meteen zou zijn ingegaan op een uitnodiging van de madrassa om zogenoemd donaties te gaan ophalen en in deze werkelijk geen enkele vorm van argwaan zou hebben gekoesterd, is op zijn minst opmerkelijk te noemen.

Evenmin aannemelijk ogen uw verklaringen omtrent het zogenaamde gegeven dat de taliban u vervolgens iets meer dan een maand na uw aankomst in Pakistan alweer meteen op verlof zou hebben laten vertrekken (CGVS, p. 26). Het zou immers zonder meer duidelijk zijn geweest dat u niet uit vrije wil aanwezig zou zijn geweest in deze buitenlandse madrassa. Daarbij zou de taliban u door middel van een hinderlaag hebben moeten meenemen en in wezen ontvoeren, anders zou u nooit met de groepering naar Pakistan zijn meegekomen. U zou zelfs in letterlijke bewoordingen tegen de talibanleider die aan het hoofd van de Pakistaanse talibanmadrassa stond hebben gezegd dat u daar enkel zou zijn geweest omdat men u zou hebben gedwongen en u zou op alle mogelijke manieren hebben laten blijken dat dit niet zou zijn verlopen zoals u wilde – overigens opmerkelijk dat u een dergelijke houding ten opzichte van de talibanleider zou hebben durven innemen. Ook andere talibs zouden daarbij hebben bevestigd dat uw zagezegde aanwezigheid aldaar geen vrije keuze zou hebben betroffen. Het zou voor de taliban met andere woorden niet duidelijker kunnen zijn geweest dat u niet bepaald een betrouwbare leerling zou hebben gevormd en weinig loyaliteit ten aanzien van de groepering zou hebben gekoesterd. Dat de taliban u dan vervolgens, nadat men zo veel moeite zou hebben gedaan om u in het bijzonder in Pakistan te krijgen, uit de madrassa zou hebben laten vertrekken, u zou hebben laten terugkeren naar Afghanistan en u aldus de optimale mogelijkheid zou hebben geboden om aan de groepering te ontkomen, mag buitengewoon verbazing heten. Het kan allerm minst overtuigen dat de taliban u louter op basis van een zogenaamde belofte vanuwentwege zou hebben laten gaan en er zonder meer op zou hebben vertrouwd dat u uit eigen beweging wel zou terugkeren. Indien de taliban het werkelijk in die mate op u gemunt zou hebben dat leden van de groepering danig veel moeite zouden hebben ondernomen om u tegen uw wil onder te brengen in een Pakistaanse madrassa, komt het als bijzonder onaannemelijk naar voren dat u dan na ruim een maand alweer op vrije voeten zou worden gelaten en de taliban u op deze manier de gelegenheid zou hebben geschonken om te ontkomen.

Voorts kan ook uw zogenaamde opstelling tijdens de vermeende verlofperiode die de taliban u in uw dorp bij uw familie zou hebben gegund, allerm minst overtuigen. Zo zou het voor u alreeds van in den beginne glashelder zijn geweest dat u uw belofte aan de taliban zou verbreken en dat u geenszins naar de talibanmadrassa in Pakistan zou terugkeren (CGVS, p. 27). U zou met andere woorden al van bij aanvang van uw zogenaamd verlof hebben geweten dat u aan het einde van de zagezegd tien afgesproken dagen de taliban niet zou gehoorzamen en dat u tegen de eisen van de taliban zou ingaan. Dat u dan gedurende deze periode werkelijk geen enkele actie of inspanning zou hebben ondernomen om uw eigen veiligheid, en bij uitbreiding die van uw familieleden, enigszins te waarborgen, is niets minder dan verbazingwekkend te

noemen. Het komt als betrekkelijk weinig aannemelijk naar voren dat u, zoals u aangeeft, simpelweg zou zijn blijven wachten om te zien wat er aan het einde van uw verlofperiode zou gebeuren indien u niet zou gehoorzamen (CGVS, p. 28). Zoals eerder reeds aangehaald, in uw regio was het immers duidelijk dat de taliban niet lichtzinnig omsprong met personen die hun regels overtraden. Dat u in een dergelijke veiligheidscontext en na het zogezegd alreeds ervaren van problemen met de taliban, alsnog een in wezen volstrekt laconieke houding zou hebben aangenomen en geen enkele vorm van voorzorgen zou hebben getroffen, kadert niet bepaald in een logisch geheel. Uw uitleg, namelijk dat u te jong zou zijn geweest om iets te ondernemen en dat u hieromtrent geen beslissingen zou hebben kunnen maken, kan bezwaarlijk als dienstig worden beschouwd. Eerder gaf u per slot van rekening duidelijk te kennen dat u en niemand anders na de dood van uw vader gezinshoofd en verantwoordelijke werd (CGVS, p. 14). Dat bovendien ook de rest van uw familie werkelijk geen enkele poging zou hebben ondernomen om oplossingen te zoeken of een bepaalde vorm van veiligheid te bewerkstelligen, oogt evenzeer merkwaardig. Uw bijkomende verklaringen hieromtrent, namelijk dat uw oom langs moederszijde eerder niets zou hebben kunnen regelen, overtuigt niet (CGVS, p. 28). Later zou hij u immers op minder dan een dag uit Afghanistan hebben kunnen laten vertrekken (CGVS, p. 5, p. 16). Evenmin overtuigend is uw verklaring dat uw oom eerder niets zou hebben ondernomen omdat hij niet in de problemen zou hebben willen komen met de taliban. Er kan bezwaarlijk worden voorgehouden dat uw familieleden niet zouden hebben beseft welke mogelijke problemen jullie weleens boven het hoofd zouden hebben gehangen gezien het zogenaamde gegeven dat u van plan zou zijn geweest om de taliban niet te gehoorzamen en dat pas op die bewuste tiende verlofdag de urgentie van de vermeende situatie duidelijk zou zijn geworden. Het geheel aan uw verklaringen vertoont andermaal een bijzonder weinig aannemelijk karakter, uw geloofwaardigheid komt verder onder druk te staan.

De door u geschetste situatie die zich zou hebben afgespeeld op de bewuste dag waarop u zich opnieuw bij de taliban zou hebben moeten aanbieden, komt net zo min als aannemelijk naar voren. Dat u op die dag in het bijzonder klaarblijkelijk op doodeenvoudige wijze in uw eentje uit uw dorp zou zijn kunnen vertrekken naar een ander district, mag weinig aannemelijk heten (CGVS, p. 28). Uw dorp stond immers alreeds lange tijd volledig onder de controle van de taliban (CGVS, p. 18). Dat u aldus op de dag dat u zich opnieuw bij de taliban zou hebben moeten aanbieden als het ware onopgemerkt en zonder enige verdere problemen uw door de taliban beheerste regio zou hebben kunnen verlaten, nadat de taliban bovendien de dag ervoor al zou hebben opgevangen dat u twijfels zou hebben gekoesterd omtrent uw geëiste terugkeer, doet danig de wenkbrauwen fronsen. Dat u daarenboven wederom zonder enige voorzorgsmaatregel voor uzelf op pad zou zijn getrokken, en overigens uw familie thuis zonder enige veiligheidsvoorzorgen zou hebben achtergelaten terwijl u zou hebben geweten dat u uw zogenaamde belofte aan de taliban zou breken en hun vermeende eisen zou negeren, is andermaal twijfelachtig te noemen (CGVS, p. 29). De aannemelijkheid en geloofwaardigheid van uw verklaringen komt verder op de helling te staan.

Als laatste dient te worden vastgesteld dat uw familieleden – uw moeder, broers, zussen en ooms langs moederszijde – zich allen tot op heden nog steeds in uw geboortedorp Hassankhel bevinden (CGVS, p. 14-16). Nooit zou uw familie na uw vertrek echter nog geconfronteerd zijn geweest met enige problemen, nooit zou de taliban hen nog hebben benaderd (CGVS, p. 30). Daarbij kan uw gezin nog steeds rekenen op inkomsten die door de taliban en het voor de taliban sympathiserende dorpshef aan alle plaatselijke inwoners worden uitgedeeld (CGVS, p. 8, p. 15). Hoewel de taliban andere personen die hen in het verleden dwarslagen straft door hen hun uitkering te ontfangen, krijgt uw gezin zonder meer haar deel. Uw jongere broers volgen daarbij geen religieuze lessen in de madrassa (CGVS, p. 14). Nergens uit uw verklaringen komt naar voren dat dit voor de taliban een probleem zou vormen. Dat uw familieleden in wezen zonder enige verdere problemen hun leven in uw dorp zou kunnen verderzetten, vormt tevens een tegenindicatie voor de geloofwaardigheid van de door u geschetste problemen. Indien de vermeende gebeurtenissen zich werkelijk zouden hebben voorgedaan zoals u ze beschrijft, mag het verbazen dat de taliban zich werkelijk nooit tot uw familieleden zou hebben gericht. Indien de taliban werkelijk u zou hebben willen treffen, dan zou de groepering hiertoe in wezen via uw familieleden alle kansen toe hebben gehad, in casu quod non. Er dient met andere woorden te worden besloten dat het door u aangebrachte asielrelaas niet als aannemelijk kan worden beschouwd.

Volledigheidshalve kan in deze nog worden opgemerkt dat er een bijkomende tegenstrijdigheid kan worden opgemerkt met betrekking tot de verklaringen die u aflegde bij de DVZ. Daar beweerde u immers stelling dat uw jongere broer toen naar de madrassa zou gaan en daar zou worden lastiggevalen door de taliban (zie Vragenlijst CGVS bij DVZ, Vraag 8). Deze bewering vindt echter geheel geen weerklank in uw latere verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS. Integendeel, later verklaarde u duidelijk dat uw broers nog nooit naar de madrassa zouden zijn geweest (CGVS, p. 14). Het gegeven dat er andermaal een tegenstrijdigheid opduikt in uw verklaringen, brengt uw geloofwaardigheid finaal schade toe.

Het geheel aan bovengenoemde elementen verhindert het CGVS om enig geloof toe te hechten aan het door u aangebrachte asielrelaas en uw hieruit voortvloeiende vrees.

Omwillen van de hierboven opgesomde redenen, meent het CGVS dat u niet kunt aantonen dat er op dit ogenblik, wat u betreft, een actuele en gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of reëel risico op ernstige schade in zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, bestaat.

Uit dit alles blijkt dat het CGVS u niet kan erkennen als vluchteling in de zin van de Vluchtelingen-conventie. Evenmin zijn er redenen om u de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van art. 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet. U heeft gezien bovenstaande vaststellingen niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofd een reëel risico bestaat op ernstige schade in het geval u zou terugkeren naar Afghanistan.

De door u neergelegde bewijsstukken zijn niet bij machte een ander zicht op de bovenstaande appreciatie te werpen. Wat uw identiteitsdocument betreft, u legde uw taskara neer, dient het CGVS te stellen dat het in deze uw nationaliteit en identiteit in wezen niet betwist. Met betrekking tot de door u voorgelegde lidkaarten van madrassa's, kan worden opgemerkt dat er niet noodzakelijk twijfels dienen worden geplaatst bij het gegeven dat u ooit werkelijk religieuze lessen hebt gevolgd, maar dat de door u geschetste problemen hieromtrent niet als geloofwaardig kunnen worden beschouwd. Het loutere gegeven dat u in het verleden in madrassa's hebt gestudeerd, meer of minder tonen deze lidkaarten niet aan, maakt niet dat er in uw hoofd sprake is van een nood aan internationale bescherming.

Volledigheidshalve merkt het CGVS op dat de opmerkingen over de notities van het persoonlijk onderhoud die u via uw raadsman aan het CGVS overmaakte op 16 augustus 2023 evenmin in staat zijn om de beoordeling van uw verzoek om te buigen. Uw opmerkingen werden zorgvuldig onderzocht, maar hebben betrekking op elementen die in het kader van deze beslissing niet doorslaggevend werden geacht en maken het dus niet mogelijk om de verschillende argumenten die hierboven zijn ontwikkeld te weerleggen of om een ander licht te werpen op de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de

intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld. Evenmin beschikt

het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt

een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingen-wet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontegensprekt, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsvername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsvername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsvername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de

wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat u tot vijftienjarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat u in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Bovendien stelt u in Afghanistan naar school te zijn geweest en volgde u religieuze lessen in een lokale madrassa (CGVS, p. 8-9). U bent praktiserend soennitisch moslim die veel waarde hecht aan een religieuze beleving (CGVS, p. 7, p. 30). Daarenboven kan u rekenen op een ondersteunend familiaal netwerk waarmee u tot op heden contacten onderhoudt. Hierdoor kan niet worden aangenomen dat u totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen, of dat u zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Leidende principes bij de beoordeling van het beroep in casu

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient derhalve niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad moet het verzoek om internationale bescherming bij voorrang onderzoeken in het kader van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), zoals bepaald in artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van deze wet).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en

specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

3.1. Verzoeker verwijst in het verzoekschrift, in een aanvullende nota en tijdens de terechtzitting naar zijn vrees om bij terugkeer naar Afghanistan te worden beschouwd als verwesterd en om die reden te worden vervolgd door de taliban.

3.2. Uit de landeninformatie die ter beschikking staat van de Raad blijkt het volgende:

3.2.1. De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, December 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De de facto-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving. De conservatieve opperste leider Hibatullah Akhundzada houdt steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingender geworden. In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de sharia (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, December 2023, p. 26).

De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de de facto-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 21). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de de facto-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt zij daartoe ook het 'Taliban General Directorate of Intelligence' (GDI) en een aantal de facto-staatsinstellingen (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, December 2023, p. 24).

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soenni-tische islam, streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De de facto-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa's over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijs-systeem onder vuur komen te liggen en inspanningen om westers seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 94, 101).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De de facto-talibanregering, evenals de provinciale de facto-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buiten-echtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, *"Afghanistan security situation"*, August 2022, p. 29-31 en EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, August 2022, p. 41 ev.). Verder zijn laster en onge-fundeerde kritiek op de de facto-regering verboden, moeten nationale en internationale ngo's hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een gender-apartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder hidjab. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kabul verboden is om muziek te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze bij te wonen en werden mannelijke leerkrachten en studenten middelbaar in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de taliban-interpretatie van de sharia na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afghaanse kleren en een baard (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, December 2023, p. 24).

Er bestaan lokale verschillen in de handhaving van de opgelegde decreten, instructies en regels (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, August 2022, p. 45-48 en EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, December 2023, p. 22 en 24-25).

Gelet op de grote interne variatie is het voor de Afghaanse bevolking niet steeds duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en is er volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm. Instructies zijn vaak opzettelijk vaag geformuleerd, zijn vaak niet schriftelijk en worden gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder via de persoonlijke sociale mediakanalen van taliban-verantwoordelijken en in media-interviews, waardoor de juridische aard niet altijd duidelijk is. Een aantal bronnen wijzen op lokale variatie in de toepassing van sommige regels, zoals de verplichting voor vrouwen om te worden begeleid door een mahram. Er wordt ook melding gemaakt van tegenstrijdige communicatie door de taliban en over de mogelijkheid om bepaalde aankondigingen te omzeilen (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, December 2023, p. 22). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels dan weer uitgebreider dan was voorzien door het de facto-ministerie in Kabul (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 95, geciteerd in COI Focus Afghanistan, *"Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban"* van 14 december 2023).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de sharia volledig toe te passen en 'hudud'- en 'qisas'-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, December 2023, p. 27).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, *"Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban's second Emirate"* van 15 juni 2022 in EUAA *"Afghanistan security situation"*, August 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van "wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA *"Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022"*, p. 17). UNAMA rapporteerde 63 gevallen van zweepslagen uitgesproken door een de facto-rechtbank in de periode 15 augustus 2021 tot 24 mei 2023, die betrekking hadden op 394 slachtoffers; AW rapporteerde 56 gevallen van zweepslagen in de periode oktober 2022 tot september 2023 en Rawadari rapporteerde 69 personen die zweepslagen hadden gekregen in de eerst zes maanden van 2023. UNAMA rapporteerde later dat publieke lijfstraffen bleven uitgevoerd worden in de periode juli tot september 2023 (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, December 2023, p. 27). De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot 'qisas'-straffen, 37 tot steniging en 103 tot 'hudud'-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 130).

Een professor aan de American University of Afghanistan wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat de taliban een zeer 'soepele' bewijsstandaard hanteren. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, ad-hoc-beslissingen, bijvoorbeeld door leden van de MPVPV en de de facto-politie, wanneer deze tijdens controles op straat vaststellen dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, December 2023, p. 27).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van de MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht"*, juni 2023, p. 96).

Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale medianetwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Ministerie van Justitie, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, p. 44, 80, 116). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons wordt bekeken (Denmark, DIS, Afghanistan, *"Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in de EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, August 2022).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Hibatullah

Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de "geloofsethiek en denkwijze" van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, "*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*", 8 December 2021 in EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", August 2022, p. 51). In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", August 2022, p. 50-51). De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en volgens het Algemeen Ambtsbericht is het onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij zouden worden behandeld bij terugkeer naar Afghanistan, aangezien de informatie hierover beperkt en anekdotisch is (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", August 2022, p. 53-55; "*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*", p. 148-149; COI Focus Afghanistan, "*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban*", 14 december 2023, p. 36). Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, "*Afghanistan – taliban's impact on the population*", June 2022, p. 23 en 38 in EUAA, "*Afghanistan: targeting of individuals*", August 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*", juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat dit ook wordt gereflecteerd in de wijze waarop de nieuwe de facto-autoriteiten het land besturen. Er is een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen zijn mogelijk en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (COI Focus Afghanistan, "*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban*", 14 december 2023, p. 36). Bronnen geven ook aan dat individuen die als "verwesterd" worden gezien, kunnen worden bedreigd door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als "verraders" of "ongelovigen".

3.2.2. Het blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid:

- (1) personen "die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden", dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (2) personen die "verwesterd" zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, die kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in Westerse landen.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

3.3. In de EUAA "*Country Guidance*" wordt gesteld dat vervolging van personen, die onder dit profiel vallen in Afghanistan, kan plaatsvinden o.a. omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De Raad volgt in deze de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij in de bestreden beslissing verwijst (EUAA "*Country guidance: Afghanistan*", januari 2023, p. 21 en 72-79).

3.4. Te dezen dringt zich een toekomstgerichte beoordeling van de vrees voor vervolging op ingevolge verzoekers langdurig verblijf in Europa.

Het is immers een algemeen principe dat bij de beoordeling van de vluchtelingenstatus de 'vrees voor vervolging' (artikel 48/3, § 5 van de Vreemdelingenwet) een toekomstgericht onderzoek vereist. Bescherming dient niet alleen te worden geboden aan personen die reeds werden vervolgd, maar ook aan de personen die het risico lopen te zullen worden vervolgd.

Dit blijkt uit de rechtspraak van het Hof van Justitie die stelt: *“In dit verband moet worden vastgesteld dat in het stelsel van de richtlijn de bevoegde autoriteiten, wanneer zij overeenkomstig artikel 2, sub c, van de richtlijn beoordelen of een verzoeker een gegronde vrees heeft te worden vervolgd, zich ervan vergewissen of de gebleken omstandigheden een zodanige bedreiging voor de betrokkene vormen dat hij een gegronde vrees heeft om, gelet op zijn persoonlijke situatie, daadwerkelijk te worden vervolgd.”* (eigen onderlijning), (HvJ, 5 september 2012, *Bundesrepublik Deutschland tegen Y en Z*, gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, § 76).

In *“The EASO Practical Guide: Qualification for international protection”* van 2018 kan worden gelezen (p. 21): *“Secondly, ‘well-founded fear’ is based on the risk assessment, which is forward-looking. Because of inherent difficulties in making a prognosis about what would happen if the applicant were to return, the risk of a subjective appreciation in this regard is high. It is, therefore, of utmost importance that the evaluation of wellfounded fear is based on an objective methodology and that it avoids speculation. [...]”*

Het ‘Handbook and Guidelines on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status’ (Genève, februari 2019) van UNHCR stelt (cf. § 45): *“However, the word “fear” refers not only to persons who have actually been persecuted, but also to those who wish to avoid a situation entailing the risk of persecution.”*

3.5. Verweerders beoordeling voor wat betreft (gepercipieerde) verwestering

Verweerder oordeelt in casu:

“In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat u tot vijftienjarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat u in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afgaanse waarden en normen. Bovendien stelt u in Afghanistan naar school te zijn geweest en volgde u religieuze lessen in een lokale madrassa (CGVS, p. 8-9). U bent praktiserend soennitisch moslim die veel waarde hecht aan een religieuze beleving (CGVS, p. 7, p. 30). Daarenboven kan u rekenen op een ondersteunend familiaal netwerk waarmee u tot op heden contacten onderhoudt. Hierdoor kan niet worden aangenomen dat u totaal vervreemd zou zijn van de Afgaanse waarden en normen, of dat u zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.”

3.6. Verzoekers profiel

Volgens zijn niet door verweerder betwiste verklaringen, verliet verzoeker Afghanistan in augustus 2018, dus voor de machtsvername door de taliban. Hij groeide dus op tijdens de periode dat de taliban niet aan de macht waren. Verzoeker was toen hij Afghanistan verliet, gelet op hierna vermelde leeftijdsonderzoek, ongeveer 15 jaar oud. Hij verklaart voor zijn komst naar België ongeveer twee jaar onderweg te zijn geweest (beslissing CG, p. 2). Ondertussen verblijft hij aldus ongeveer zes jaar buiten Afghanistan.

Verzoeker kwam in België aan op 4 juli 2020 en verklaarde te zijn geboren op 25 mei 2003. Er werd een leeftijdsonderzoek uitgevoerd op 11 augustus 2020, waaruit blijkt dat verzoeker een leeftijd heeft van 18 jaar met een standaarddeviatie van 6 maanden. Hieruit werd geconcludeerd dat *“het onmogelijk is exact te bepalen of hij ouder dan wel jonger is dan 18 jaar. De medische test toont aan dat je jonger dan 18 jaar kan zijn.”* Aan verzoeker werd een voogd toegewezen tot hij de leeftijd van 18 jaar bereikte, in casu tot 25 mei 2021 (beslissing Dienst Voogdij, 19 augustus 2020). Verzoeker was op het moment van invullen van de vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 19 januari 2021 dus nog minderjarig. Op het moment van zijn gehoor bij het CG op 28 juli 2023 was hij ongeveer 20 jaar oud. Momenteel is verzoeker ongeveer 21 jaar oud.

In het verzoekschrift kan worden gelezen (p. 23): *“Verzoeker - die in Europa sinds meer dan vijf jaar leeft - is duidelijk “verwesterd”. Wat zijn fysieke verschijning betreft, draagt hij nooit traditionele Afgaanse kleding en kleedt hij zich casual, heeft hij geen baard, en draagt zijn haar op een moderne manier. Hij heeft duidelijk een « westerse stijl ». Wat de niet-zichtbare elementen van zijn verwestering betreft, heeft verzoeker in de loop*

van de drie jaar die hij in Europa heeft doorgebracht, zijn integratie geperfectioneerd en zieh vertrouwd gemaakt met de westerse cultuur en mores. Verzoeker komt uit een ruraal en bijzonder conservatief dorp in Paktia (zie NPO, blz.7). Er blijkt ook dat in de provincie Paktia (provincie van herkomst van verzoeker) verschillende Afghaanse groepen aanwezig zijn, zoals de taliban, ISKP, Tehrik-e taliban Pakistan en recentelijk het Haqqani- netwerk. Hij is sinds meer dan vijf jaar in Europa en zijn gedrag en waarden zijn aanzienlijk veranderd. Bovendien is er een risico dat hij onder de aandacht van de taliban zal komen, hetzij op doorreis of bij een terugkeer naar zijn lokale gemeenschap daar hij lang genoeg uit het land is geweest om te 'verwesteren' of minstens als 'verwesterd beschouwd te worden' en er ook redelijkerwijze zal worden aangenomen dat hij niet meer voldoende vertrouwd is met de plaatselijke gebruiken en normen."

Uit de door verzoeker neergelegde aanvullende nota van 17 april 2024 en zijn verklaringen tijdens de terechtzitting blijkt dat hij in België school liep. Via de aanvullende nota wordt een verklaring neergelegd van mevrouw B.L., leerkracht integratie aan het "Institut Saint-Joseph de Trois-Ponts". Zij verklaart dat verzoeker er school liep tijdens het schooljaar 2020-2021, dat hij een regelmatige bezoeker was van hun DASPA-vestiging ("*Dispositif d'Accueil et de Scolarisation des élèves Primo-Arrivants*", vrij vertaald: "opvang en onderwijs voor nieuw aangekomen leerlingen") en dat hij zich met veel motivatie inzette binnen het onderwijsprogramma. Zij geeft verder aan dat verzoeker goed geïntegreerd was in zijn klas en in het algemeen in de school en dat hij een goede houding had tijdens de lessen. Zij besluit: "*Nous les professeurs de DASPA pensons que [W.] devrait avoir la chance de pouvoir rester en Belgique car il s'y sent pleinement épanoui, ce qu'il a d'ailleurs démontré à plusieurs reprises lors de son passage au sein de notre école*" (vrije vertaling: "Wij, de leerkrachten van DASPA, vinden dat [W.] de kans moet krijgen om in België te blijven omdat hij zich hier volledig ontplooid heeft, zoals hij al meermaals heeft bewezen tijdens zijn tijd op onze school.") Verder blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud dat verzoeker Frans spreekt (CG, p. 9). Uit de aanvullende nota en uit verzoekers verklaringen tijdens de terechtzitting blijkt dat hij tevens heeft gewerkt in België. Hij legt een arbeidsovereenkomst voor van bepaalde duur, van 6 juli 2023 tot 31 december 2023, waaruit blijkt dat hij werkte als ober/keukenhulp. Hij verklaart verder tijdens de terechtzitting dat hij nog een andere arbeidsovereenkomst had, geldig tot maart 2024 en dat hij over een week opnieuw aan de slag gaat. Verder leest de Raad in de notities van het persoonlijk onderhoud dat verzoeker een profiel heeft op sociale media waaronder facebook, instagram en tiktok (CG, p. 13). Ter terechtzitting voegt verzoeker toe dat hij fitness en volleybal speelt.

Voor wat betreft verzoekers houding ten aanzien van en zijn visie op de taliban leest de Raad in de notities van het persoonlijk onderhoud dat verzoeker in eerste instantie verklaart "*die mensen te haten*" omdat ze een "goede" jongen die verzoeker kende doodschoten omdat hij tijdens een trouwfeest op een dak was gaan staan en in de lucht had geschoten en omdat de taliban verzoeker niet toelieten naar "*een gewone school*" te gaan (CG, p. 19-20). Voor wat betreft de vaststelling dat verzoeker zelf praktiserend moslim is, verklaart hij dat hij respect heeft voor alle religies (CG, p. 7) en maakt hij duidelijk dat zijn visie op religie niet dezelfde is als die van de taliban: "*Ik heb religieuze studies gedaan. Religie is belangrijk voor mij. Ik heb daar gestudeerd. Maar eens ik uit mijn land was, is heb hier mensen van alle religies gezien en mensen kunnen hier vredig samenwonen. Ik heb toegang tot sociale media. Ik weet ook dat de overheid over wie ze slecht vertelden tegen ons, het waren ook mensen zoals ons. Ze hebben hen gedood. Op die manier wilden ze aan de macht komen en ze zijn erin geslaagd, nu zijn ze aan de macht. Het heeft aan mensen het leven gekost. Ik ben extreem tegen de taliban. Goed, ik ben religieus. Maar dat wil niet zeggen dat ik voor die groepering ben. Ze hebben heel veel mensen gebrainwashed. Onderweg heb ik Soldaten van de overheid gezien, zij vrezen door de taliban gedood te worden. Het zijn ook gewone mensen zoals mij, gelovige mensen. Maar ze willen hen vermoorden. Ze willen gewoon aan de macht komen. Ze lieten de mensen vechten voor hun eigen politieke doelen.*" en "*Ze hebben kleren van islam aan. Zogezegd zijn ze super goede moslims. Maar alles wat ze doen, hun daden zijn tegen de islam. Ik heb het op sociale media gezien. Alles wat ze doen, duizenden mensen hebben ze gedood. Het is tegen ons geloof.*" (CG., p. 30). Verder blijkt dat verzoeker een kritische houding aanneemt ten aanzien van de taliban waar hij op de vraag "*Zijn er nog dingen die de taliban doet waarvan u zegt dat u zich er niet in kan vinden?*" antwoordt: "*Scholen bijvoorbeeld. Voor jongens maar ook voor meisjes. Dat ze niet mogen studeren, niet mogen werken. Dat is niet vermeld in mijn religie. Maar ze gebruiken valse teksten om hun mening te ondersteunen en te zeggen tegen de mensen dat het onze religie is. [...] Ze zeggen gewoon: het is zo en zo en jullie moeten het accepteren. Ze kunnen niet naar anderen luisteren, ze willen niet. Als ze iets horen dat ze niet leuk vinden willen ze die persoon vermoorden. Het zijn genadeloze personen, moordenaars.*" (CG., p. 30-31)

3.7. Gevolgen van verzoekers profiel gelet op het gestelde in punt 3.2.1.

Hoewel verzoeker, die in augustus 2018 op ongeveer vijftienjarige leeftijd is vertrokken uit Afghanistan, deels was gevormd naar Afghaanse gewoonten en gebruiken voor zijn vertrek, groeide hij op tijdens de periode dat de taliban niet aan de macht waren. Hij bracht tot vandaag een belangrijk deel van zijn identiteitsvormende jaren buiten Afghanistan door, met name in België waar hij ondertussen vier jaar verblijft. Deze vormende jaren zijn essentieel in het vormen van een wereldbeeld en het aannemen van waarden en normen, waardoor

hij zich, gelet op de blootstelling aan de Belgische samenleving, onbewust “westerse” gedragingen en kenmerken eigen kan hebben gemaakt.

Uit het geheel van zijn verklaringen en de voorliggende documenten blijkt dat verzoeker in België onderwijs heeft gevolgd, Frans spreekt, heeft gewerkt en dus deelneemt aan de maatschappij. Zo uit dit alles niet noodzakelijkerwijze blijkt dat verzoeker daadwerkelijk is verwesterd, dient wel te worden vastgesteld dat hij participeert in de Belgische samenleving en daarbij onmiskenbaar wordt geconfronteerd met een westerse manier van leven en met opvattingen, waarden en normen, waaronder principes van (religieuze) verdraagzaamheid, vrije meningsuiting en gelijkheid tussen mannen en vrouwen, die haaks staan op het gedachtegoed van de taliban. Dit tijdens een cruciale fase in zijn ontwikkeling als tiener en adolescent waarin jongeren vatbaar zijn voor externe invloeden en die essentieel is in het vormen van een wereldbeeld en het aannemen van waarden en normen. Gelet op zijn jonge leeftijd en maturiteit is verzoeker aldus in een identiteitsvormende fase van zijn leven blootgesteld (geweest) aan gedragingen, waarden en opvattingen die strijdig (kunnen) zijn met deze die gelden in de Afghaanse samenleving.

Er kan daarbij, gelet op verzoekers jonge leeftijd bij aankomst en zijn ervaringen alhier, redelijkerwijze worden aangenomen dat dit een impact heeft op zijn ontwikkeling als minderjarige en de wijze waarop hij zich gedraagt. Het is niet onwaarschijnlijk dat verzoeker grote moeilijkheden zal ondervinden om zich te conformeren aan de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban na hun machtsovername in augustus 2021 en die hierboven werden uiteengezet. Dit te meer nu deze niet meer volledig de Afghaanse gebruiken, waarden en normen weerspiegelen waarin verzoeker is opgegroeid, maar aanzienlijk werden verstrengd door de taliban, de huidige de-facto-overheid. Door zijn toch nog jonge leeftijd is het bovendien niet onredelijk in hoofdte van verzoeker een gebrek aan zelfinzicht en risico-inschatting aan te nemen. Er kan namelijk worden aangenomen dat verzoeker, gelet op zijn jonge leeftijd, en zijn (nog steeds in ontwikkeling zijnde) opvattingen die hij gedurende zijn verblijf in België heeft verworven, niet steeds zal kunnen verbergen of zich zelfs niet bewust zal zijn dat hij deze moet verbergen wanneer hij bij terugkeer naar zijn regio van herkomst in Afghanistan opnieuw plaatselijke gebruiken en normen in acht moet nemen die inmiddels onder het taliban-regime aanzienlijk werden verstrengd en die bovendien verre van eenduidig en transparant zijn. Dit verhoogt in belangrijke mate het risico dat hij in geval van terugkeer naar zijn regio van herkomst zal opvallen in de lokale gemeenschap en bij de lokale talibanleiders en zal worden gepercipieerd als aangetast door de in België geldende waarden en normen.

Bovendien blijkt uit het persoonlijk onderhoud dat verzoeker een toch wel kritische houding aanneemt ten aanzien van het beleid van de taliban en hun interpretatie van religie (zie supra). De Raad kan verweerder dan ook niet volgen waar hij in feite een zeer korte concrete beoordeling maakt waarbij hij erop wijst dat verzoeker praktiserend moslim is en veel waarde hecht aan een religieuze beleving om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat hij totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen, of dat hij zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer, dit gelet op zijn familiaal netwerk. Verweerder kan echter de strikte visie op religie van de taliban die, zoals onder punt 3.2.1 werd weergegeven, op de sharia is gebaseerd niet zonder meer gelijkstellen aan het moslimgeloof zoals verzoeker dit beleeft. Het feit dat verzoeker veel waarde hecht aan zijn geloof en daarover kritisch nadenkt, maakt dat hij al dan niet onbewust, een zekere vorm van opstandigheid of weerspannigheid kan vertonen ten aanzien van de zeer strenge sociaal-religieuze richtlijnen uitgevaardigd door de taliban.

Het is verder niet betwist dat verzoeker afkomstig is uit het dorp Hassankhel in het district Amadkhel van de provincie Paktia. Uit verzoekers verklaringen en uit het verzoekschrift blijkt dat hij opgroeide “in een *ruraal en bijzonder conservatief dorp*” (CG., p. 7-8, verzoekschrift p. 26). Daarnaast blijkt dat Paktia een bolwerk is van het Haqqani-netwerk, dat binnen de taliban wordt beschouwd als de groepering die nauwe banden heeft met Al Qaeda (EUAA “*Afghanistan Security Situation*”, August 2022, p. 24, p. 170). Er ligt thans geen andersluidende informatie voor op dat vlak.

Ook dient rekening te worden gehouden met het feit dat de taliban goed op de hoogte zijn van wat zich afspeelt op lokaal niveau omdat ze zijn verweven met de lokale bevolking. Lokale talibanleden nemen deel aan de gesprekken in dorpen, steden en in de plaatselijke moskeeën, waardoor zij goed weten wat de mensen in de betrokken lokale gemeenschap doen. De lokale verankering doet zich voornamelijk voor in Pashtou-gebieden. Op dorpsniveau zullen de plaatselijke leiders weten wie is teruggekeerd en het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd. De taliban beschikken daartoe over een netwerk van informanten dat sinds augustus 2021 werd uitgebreid (EUAA “*Afghanistan: targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 63-65, Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 44).

3.8. Conclusie

Alles in acht genomen blijkt dat er in hoofde van verzoeker een aantal individuele risicobepalende omstandigheden aanwezig zijn die cumulatief moeten worden bekeken in het licht van de algemene landeninformatie die maken dat hij in geval van terugkeer naar Afghanistan riskeert in de negatieve aandacht van talibanleden en het Haqqani-netwerk te komen staan waarbij de kans reëel is dat zij hem als verwesterd percipiëren.

In het bijzonder dragen volgende elementen eigen aan verzoeker en zijn situatie daartoe bij:

- (i) het feit dat hij (zijn dorp in) Afghanistan heeft verlaten toen hij ongeveer vijftien jaar oud was;
- (ii) het feit dat hij Afghanistan in augustus 2018 heeft verlaten en aldus actueel reeds ongeveer zes jaar afwezig is;
- (iii) het feit dat hij voor de machtsovername door de taliban vertrok en dus niet vertrouwd is met aanzienlijk verstrengde sociaal-religieuze richtlijnen die door de taliban zijn uitgevaardigd en die toezien op de regulering van het dagelijkse leven;
- (iv) zijn verblijf in Europa en België als niet-begeleide minderjarige en zijn sociale ontwikkeling in het Westen tijdens zijn cruciale en vormende jaren;
- (v) zijn kritische houding ten aanzien van het taliban-beleid en hun interpretatie van de islam;
- (vi) zijn afkomst uit een ruraal en bijzonder conservatief dorp in de provincie Paktia, waar bovendien het Haqqani-netwerk actief is.

Met inachtneming van de onduidelijkheid wat betreft de perceptie en potentiële behandeling van personen die Afghanistan op jonge leeftijd hebben verlaten en het voordeel van de twijfel, kan in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging bij terugkeer naar Afghanistan worden aangenomen.

Bij het beoordelen of de vrees van de verzoeker voor vervolging gegrond is, doet het niet ter zake of de verzoeker in werkelijkheid de godsdienstige politieke of sociale kenmerken vertoont die aanleiding geven tot de vervolging indien deze kenmerken hem door de actor van de vervolging worden toegeschreven (artikel 48/3 § 5 van de Vreemdelingenwet).

De Raad treedt de conclusie in de EUAA *“Country Guidance”* (p. 147) bij dat de taliban niet kunnen worden beschouwd als een actor van bescherming. Het gebrek aan het recht op een eerlijk proces en de aard van de bestraffingen binnen het justitiemechanisme van de taliban zorgen ervoor dat dit niet kan worden beschouwd als een legitieme vorm van bescherming, indien verzoeker zou worden beschouwd als verwesterd of hiervan zou worden beschuldigd. Rekening houdend met hun geschiedenis van mensenrechtenschendingen kan er momenteel worden geconcludeerd dat de taliban niet kunnen worden beschouwd als een actor van bescherming die in staat is om effectieve, niet-tijdelijke en toegankelijke bescherming te bieden.

Gezien de taliban geen actor van bescherming zijn, dringt de vraag naar een intern vestigingsalternatief zich niet verder op. De EUAA *“Country Guidance”* concludeert bovendien terecht dat momenteel een intern vestigingsalternatief in geen enkel deel van Afghanistan aan de orde is (p. 148-149).

Er blijkt nergens uit dat op verzoeker een van de uitsluitingsclausules van het Vluchtelingenverdrag van toepassing is.

De Raad merkt ten slotte op dat verweerder geen nota heeft ingediend en evenmin aanwezig was op de zitting.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij erkend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig mei tweeduizend vierentwintig door:

M. EKKA, kamervoorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA